Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

9 Nisan 2021
Sayı: 271

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşsizlik ve hayat pahalılığına karşı işçi sınıfı kendi çıkarlarını ileri sürmeli

Kapitalizmin iki illeti olan işsizlik ve hayat pahalılığı yeniden hortladı. Çalışan, çalışmayan işçi sınıfının tüm üyeleri; esnaf, köylüler ellerindeki her şeyin yitip gittiğini ve her geçen gün ihtiyaçlara para yetiştirmekte daha fazla zorlandığını görüyor. Üstelik yakın bir zamanda iş bulma, geçimini iyileştirme imkanı görünmüyor. Hepimiz kararlarını almadığımız bir düzenin sorumlusu olmadığımız krizinin yükünü taşıyoruz. Krizin asıl sorumluları yani düzenin kazananları ve savunucuları olan patronlar ve siyasetçiler aynen devam ediyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

<u>Başyazının devamı:</u>

Patronlar, daha ekonomik kriz lafını ağızlarına almadı. Etrafından dolaşıyorlar çünkü hükümetin aldığı kararlar, kasalarını dolduruyor. İşçi sınıfından kesilen, üstelik her geçen gün daha yüksek miktarda kesilen her kuruş patronların kasasına akıyor. Yüksek faizle alınan borç, karşılıksız basılan para... Hepsi patronlara gidiyor; vergilerinde, kiralarında indirim var. Kârı ceplerine indiriyorlar ama işçilerinin ücretlerinin bir kısmı devlet kasasından ödeniyor.

Ekonomik krizden bahsetmeyen patronlar, hükümetin krize karşı patronları korumak için yaptığı düzenlemelerinden çok memnun, hiç "gerek yok" demiyorlar.

Asıl krizden korunması gereken işçi sınıfıdır. Ancak işçi sınıfına, esnaf ve köylülere borçlanma yolu gösteriliyor. Sadece kendileri değil, çocukları da borçlu; borç ve faturalarını ödeyemez duruma geldi. Yoksuldan alıp zengine akıtan kapitalist kâr düzeni işliyor.

Bizi bu işleyişe ikna etmek için eski masallar anlatılıyor: "Patronlar aldıkları para ile yatırım yapacak, işçi alacak, böylece işsizlik ve geçim derdi sona erecek, sorunlar çözülecek" deniyor. Faizin indirilmesi tartışması da güya bu yüzden. Salgına rağmen açılma için de bu gerekçe gösterildi. Oysa bu masal yeni değil. Erdoğan, iktidarının ilk yıllarında işsizlik şimdinin yarısındayken 1 milyon üyeli TOBB üyelerine "herkes bir işçi alsın, işsizlik biter" diyordu. Elbette o zaman da patronlar işçi alma gerekçesiyle düşük faizle parayı kasalarına koydular ama işçi almadılar. O zamandan bu yana haftalık 45 saat olan çalışma süresi önce 50-55 saate, ardından 60 saate çıktı. Patronlar az işçiyle çok iş yaptı; az ücret ödeyip çok kâr etti; masrafları devletin kasasına yıkıp kârı cebe indirdi; devletten, belediyeden yüklü ve bol kazançlı sipariş alıp yarım yamalak iş yaptı. Kanunları, kuralları, düzenlemeleri hiçe saydılar işlerine gelmeyeni değiştirdiler ya da yok ettiler. Kısacası sorgusuz, sualsiz tam iktidardaydılar. Patron iktidarının sonuçlarının bedelini neden emekçiler ödesin?

Ekonomik krize karşı patronların değil işçinin korunması gerekli. Bu nedenle ücretlerin fiyat artışı yani enflasyon oranında arttırılması gerekli. Elbette enflasyon, iktidarın ağzına bakan kişilerce yönetilen kurumlar tarafından değil, temel gıda ürünleri üzerinden gerçek enflasyon, herkesin kolayca yaptığı gibi işçi sınıfı tarafından belirlenmeli. İndirim beklemek, ucuzluk marketi, tanzim satış planları; belediye seçimi öncesinde yaşadığımız gibi boş göz boyamadan, oyalamadan başka bir şey değil.

İşsizlik, hem gelirsiz bırakıyor hem de sosyal ve moral olarak insanı geriletiyor. Patronların işyeri açması, işçi almasını beklemek olmayacak duaya amin demek. Öncelikle mevcut işler, ücret düşürülmeden işsizlerle paylaştırılmalı. Üstelik kapalı yerlerde uzun süre kalmak salgını arttırdığı gibi yoğun ve uzun çalışmanın getirdiği yorgunluk, uykusuzluk hastalığı ağır geçirmeye neden oluyor. Çalışma süresine uymayan işyerleri, buna zorlanmalı, gerekirse el konmalı, çalışma saatleri daha da düşürülmeli. Kolayca alınabilecek bu birkaç tedbir bir nefes sağlayacaktır. Elbette bu doğrultuda adımlar devam etmeli ancak daha temel sorun, kârlarını ve kazançlarını düşüreceği için patronların bunlara izin vermek istememesidir. Siyasi iktidar eliyle her türlü zorbalıktan; polisi, mahkemeleri, askeri harekete geçirmekte tereddüt etmezler. İşte bu nedenle işçi sınıfının tüm toplumun acil ihtiyaç duyduğu temel önlemleri alabilmesi için önce bilinçlenmesi, patronların devlet eliyle uygulayacağı zorbalığa karşı hazırlanması, örgütlenmesi gerekli. Bir işyerinde, hatta bir işkolunda mücadele etmek bile yeterli olmayacaktır. İşte bu nedenle bir an önce çalışmaya başlamak gerekli. (01.04.21)

Emekçinin Gündemi

Merkez Bankası'na başkan dayanmıyor çünkü yüklenilecek suç dağ kadar oldu

Kasım 2020'de uluslararası finans sermayesinin yoğun ekonomik baskılarına dayanamayan Türkiye Ekonomisi Merkez Bankası (MB), başkanını ve damat bakanı değiştirerek uluslararası finans sermayesine yüksek faiz verme sözünü tuttu. 5 aylık bu süreçte faiz oranları arttı, finans sermayesinin küçük bir kısmı ülkeye girdi ve TL döviz karşısında biraz değer kazandı.

Kur yüksekken dolar satarak TL almış olan spekülatörler, dolar düşünce TL satıp yeniden dolar alarak hem yüksek faizden hem de kur kazancından büyük vurgun yaptı (Bu süreçte dolar 8.5tl'den önce 7.5tl'ye ve Mart 2021'deki yeni faiz artırım ile 7.3tl'ye kadar geriledi).

Yüksek işsizlik ve enflasyonun neden olduğu geçim sıkıntısından kaynaklanan artan öfkenin kendi tabanında dahi çözülme yarattığını gören iktidar, uluslararası finans sermayesinin güvenini kaybetmek pahasına yüksek faiz politikasından vazgeçerek kendisini destekleyen ve desteklemeye devam etmesini istediği sermayenin çıkarlarını öne alarak kan kaybını durdurmak istedi.

Dışarıda finans sermayesinin güvenini kaybetmek uğruna içerideki sermayenin gözüne girmeye çalışan iktidarın eli çok sıkıştı. İşsiz kalması muhtemel işçilerin Kısa Çalışma Ödeneğinden (KÇÖ) yararlanılamayacak olmasına iktidarın karşılığı, patronlara "daha fazla para basacağım" taahhüttü vermek oldu. İstanbul Borsası tavan yaptı, borsadaki bir avuç sermayedar kasasını doldurdu.

Patronlar bu belirsizlik ortamında faiz düşük dahi olsa yatırım yapmıyor. Onun yerine parayla borsalarda spekülasyon yapıp paradan para kazanıyorlar. Borsa tarihi rekorlar kırıyor, patronlar servetlerine servet katıyor ama işçi sınıfının bundan hiçbir kazancı yok.

Faiz artırmasın diye getirdikleri MB başkanını Kasım'da kovup yerine faiz arttırsın diye başka birini getirdiler. Dört ay koltukta kalan başkan, kendinden istendiği gibi faizi arttırdı. Sonunda da faizi çok arttırdı diye gece yarısı değiştirildi. Yeni başkan, "faiz artırmayacağız hatta en büyük düşman faizdir" diyerek ilgili yerlere mesaj verdi. Ancak faiz yükseltildiği yerde duruyor, hatta kendiliğinden daha da yükseldi.

Aniden yükselen kurlara engel olmak için yapılan iş, yabancı sermayeye yurtdışında TL vermemek oldu. İktidarın bu operasyonunu 2018 Ağustos kur atağından tanıyoruz. Kısa dönemli işe yarıyor gibi görünse de beyhude bir çaba. Bir yandan sermaye hareketlerinin serbest olmasını söyleyen iktidar bir yandan da bunu zorlaştırıyor ve bu uluslararası finans sermayesinin gözünden kaçmıyor.

İktidar bu sıkışmışlıkta, yüksek faiz ödemeye ek hangi tavizleri verebileceğinin pazarlığını da yapıyor. Yeniden komşularla arayı ısıtmaya, onların yatırımlarını Türkiye'ye çekme çağrılar yapıldı. Darbeci Sisi, "kardeşim Sisi" oldu. Yarın Esed yeniden Esad olursa şaşırmamalı.

Özetle, MB başkanın değişmesi,Türkiye'de ne yoksulluğu ne işsizliği ne de hayat pahalılığını düşürdü. Sonucunda hem yüksek enflasyon hem yüksek faiz hem de yüksek kur ile, tükenmiş MB rezervleri ile 2021 yılının çeyreğini tamamlandı. AKP faizi düşük tutmaya çalıştı sonuç devasa borç, dış açık, işsizlik ve hayat pahalılığı oldu. Dışarıdan para bulma ihtiyacı öyle bir seviyeye ulaştı ki Türkiye uluslararası finans sermayenin elinde oyuncak oldu. İşte bu nedenle mehter adımları görüyoruz.

Tüm bu manevraların tek sonucu, Erdoğan'ın sorumluluğunu üzerinden atması oldu. Zaten siyasetçiler bu işe yarar; patronlarınki gibi kendi liderlerinin pisliğini örterler. İşçi sınıfı için çözüm ne daha iyi bir MB başkanı ile ne de daha iyi düzen politikaları ile gelmeyecek. (31.03.21)

CHP'nin reform paketinde dişe dokunur bir şey yok

Ekonomik durgunluk ve çöküş arttıkça "reform" paketleri çoğalıyor. CHP'nin 13 maddelik reform paketinde; "Ekonomik ve Sosyal Konsey"in toplanması; borçlar genel müdürlüğünü kapatmak; varlık fonunu bütçeye aktarma; ulusal vergi konseyi ve "kesin hesap komisyonu" adıyla kurumların oluşturulması gibi maddeler var.

CHP'nin acil toplanmasını önerdiği "Ekonomik ve Sosyal Konsey"ini işçi sınıfı tanıyor. Asgari ücret komisyonu gibi işçi ve patron sendikalarından, meslek odaları temsilcileri ve hükümet temsilcisinden oluşan konseyin işçi sınıfının taleplerini bastırmaktan başka bir rolü olmadı. İşsizlik, ücret zammı, çalışma hakları gibi işçi sınıfının acil sorunları, bu ve bunun gibi yerlerde sanki tarafsızca tartışılmış gibi gösterilerek hep patronlar lehine halledilir, sendikacılar da işçiyi ikna etme görevini yerine getirir.

CHP "ilk günahı" da ortadan kaldıracağını yani hazine kağıtlarıyla devletin patronlara borçlanmasına son vereceğini söylüyor. Aslında patronlar bundan fazla şikayetçi değil, üretim yatırımı yapmak yerine oturdukları yerden paradan para kazanıyorlar. Bu öneriler sanayici patronların gözüne girmeyi amaçlıyor. CHP'nin gözden kaçırdığı gerçek; artık sanayici ile rantiyeci veya vurguncu veya faizci patron ayırımının kalmadığı. En büyük sanayici patronların bankası, sigorta şirketi de var. Kazançlarının önemli kısmını buradan sağlıyorlar. Kendi düzenlerine zarar verse de kolay paradan vazgeçmediklerinden CHP'nin önerileri patronların ilgisini alamıyor. Zaten AKP'li aile, çalışma ve sosyal güvenlik bakanı patronlara daha somut yerden göz kırptı bile: Kısa çalışma ödeneğinin bitmesinin ardından 6 ay süre ile SGK primlerine destek olunacağı söylendi.

Paketin kalanında siyasi ahlak yasasından, dillerinden düşürmedikleri liyakattan ve artık kabak tadı veren 100 yıllık sloganları "yurtta barış cihanda barış"tan söz ediliyor. Siyasi ahlak yasası derken HDP'nin kapatılmasından, liyakat derken milyonlarca işsizden, cihanda barış derken TSK'nin Irak, Suriye ve Libya'da ne yaptığından hiç söz edilmiyor.

Bu düzen ne CHP ne AKP ne de başka bir siyasi partinin önereceği reform paketleri ile düzelmez. Hepsinin tek bir gayesi var: Patronlara "sizin çıkarınızı en iyi ben savunurum" demek. İşçi sınıfı bu düzenin siyasi partilerinden değil, yalnızca kendi siyasi partisinden medet ummalı. Yeni bir dünyayı ancak işçi sınıfının öz-örgütlülüğü kurabilir. (27.03.21)

Aşı savaşları devam ediyor

İşyerlerinin açılması salgını yeniden hızlandırdı. Ancak hükümet, ekonomik nedenlerle kapanmayı göze almıyor. Çözüm olarak önerilen aşılama da açıklanan hızla gitmiyor. Bakan, aşı bulunmadığını, aşı savaşı yaşandığını anlatıyor.

Dünyanın en zengin ülkeleri üretilen aşının çoğuna el koydu. 375 milyonluk nüfusu olan Avrupa Birliği 1.6 milyar doz aşı satın aldı. ABD, nüfusunun 2 katı kadar yani 1.2 milyar doz aşı ile ikinci sırada. Ardından gelen İngiltere ve Kanada'da 150 milyondan fazla ek doz var.

Aşı üretimi zaman alıyor. Ek olarak aşı şirketleri kâr hırsı yüzünden, ödemesi garanti olan zengin birkaç ülkeye ihtiyacından fazla aşı sattığından, dünyanın geri kalanı zorda kaldı! Devletin parasıyla bulunan aşılara şirketler el koydu, her aşı patentlendi. Bu sebeple yoksul ülkelerde aşıyı ucuza üretmelerinin önüne de taş konmuş oluyor. Bir yandan da örneğin Rus ve Çin aşısını karalanıp alınması da önleniyor. Her şey daha fazla, daha fazla, daha fazla kâr için!

Sadece bununla da kalmıyor, şirketler yoksul ülkelere aşı satmak için şartlar koşuyor. Örneğin Pfizer, Arjantin'e, kendisine açılan herhangi bir davadaki para cezasını Arjantin hükümetinin ödeyeceğine dair güvence istedi. Üstüne bir de askeri üstleri, banka rezervlerini ve hatta elçilik binalarını bile Arjantin'in aşı parasını ödememesi durumunda hacze tabi tutmak isteyen Pfizer'in teklifini Arjantin kabul etmedi.
Sonuçta bakanın bu düzen içinde çözüm bulması mümkün görünmüyor. Biz tersine çevirmedikçe bu düzen dünya üzerindeki her şeyi patronların daha fazla para kazanması için talan edecek. Talan edilen insanların hayatları olsa bile… (27.03.21)

Milliyetçilik siyaseti hiçbir sorunu çözmedi, çözmeyecek

Anaya Mahkemesi kurulduğu 1960'tan bu yana 25 siyasi partiyi kapattı. Tümünü, hatta Türkiye İşçi Partisi'ni bile komünizmden değil, Kürt sorununa karşı tavır almaları nedeniyle kapattı. Aradan geçen 70 yılda kısa aralıklarla değişen olmadı; devletin baskısı da Kürt sorunu da yerli yerinde duruyor.

AKP ve MHP çevrelerince büyük övgüler dizilen son kapatma çabası aslında öncekiler gibi tamamen siyasi. Savcının hazırladığı metne methiyeler dizen utanmaz hukukçular çoktan rezil oldu. Çünkü ölmüş siyasetçilere ceza verilmesinin istenmesinden, yargılanması yasaklanmış çözüm süreci çalışmalarına kadar karışık bir bulamaç oluşturulmuştu ve aceleyle MHP'nin kongresine yetiştirildi; yıpranarak destek kaybeden, partinin erimesini engelleyemeyen yönetimine destek verildi.

Bu durum bile davaların siyasi olduğunu anlatıyor. Geçmişte kararı ordu ve üst düzey bürokrasisiyle devlet verirdi, şimdi AKP devlet haline geldiğinden, kararı siyasetçiler verecek, mahkeme açıklayacak.

Aslında AKP içinde HDP'nin kapatılmasına ilişkin tam bir uyuşma yok. Eğer olsaydı, tıpkı milletvekilliği düşürülen siyasetçilere yapıldığı gibi bir gün dahi beklenmezdi. İkinci büyük Kürt partisi olan AKP, zaten gittikçe düşen Kürt oylarını daha fazla kaybetmeyi göze alamıyor. Ancak öte yandan AKP'den başka hiçbir farklı siyaset önermediği için adeta varlığını Kürt düşmanlığıyla sürdürebilen MHP'nin erimesini önlemek zorunda. Zaten MHP'nin tabanın bir kesimi, İyi Parti'ye kaydı.

Erdoğan topu mahkemelere atarak hem MHP'yi besliyor, hem Kürt tabanını tutmaya çalışıyor hem de sorumluluğu üzerinden atıyor. Böylece HDP'nin kapatılmasının nasıl bir tepkiye yol açacağı da sınanmış oldu. Elbette bu süreçte muhalefetin milliyetçi temelde sıkıştırılmasına ve HDP'nin zayıflatılmasına yaraması da umuluyor. Sonuçta amaçların hiçbiri Kürt kitlelerinin taleplerini karşılama, Kürtlerin yasal siyasi katılımını arttırma veya başka bir sorunu çözmeyi amaçlamıyor. Her durumda ne yapılacaksa Erdoğan'ı iktidarda tutmaya yarayacak olan yapılacak.

Artan Kürt düşmanlığı çoğu zaman, Erdoğan'ın oy kaygısı nedeniyle MHP'ye tavizi olarak açıklanıyor; seçim sistemi nedeniyle Erdoğan'ın bir oya bile muhtaç olduğu söyleniyor. Gerçekte MHP AKP'yi desteklemiyor, tam tersine AKP, izlediği siyasetlerle MHP'yi destekliyor. Bahçeli'nin hakaret dolu konuşmaları, gazetecileri, siyasetçileri hedef gösteren açıklamaları anında AKP'nin kontrolündeki tüm medyada yayınlanıyor.

Erdoğan üstüne çamur sıçratacak siyasetlerini; Kürt düşmanlığı, erken seçim isteme, rakip siyasetçileri aşağılama, muhalif gazetecileri hedef gösterme, gibi işleri yapmak için MHP'yi kullanıyor; geçmişte hakaret ettiği aşağıladığı MHP'yi bu amaçla yanında tutuyor.

Bu nedenle Kürt halkına, Kürt örgütlerine, siyasetçilerine karşı her baskının asıl sorumlusu AKP'dir, Erdoğan'dır. Erdoğan, çözüm süreci döneminde bile kendinden olmayan Kürtleri dışlıyordu. Bugün bu dışlanma, siyasi ve ekonomik açıdan çok daha üst seviyede.

HDP'nin kapatılması tartışması, Erdoğan'a muhalif partileri sıkıştırma olanağı verdiği için de gündemde tutuluyor. Ancak iktidar siyasetçileri köşeye sıkıştıkları oranda Kürt düşmanlığında sınır tanımıyorlar. Sorumsuzca ettikleri lafların nereye gittiği, nasıl bölünme ve düşmanlıklara yol açtığı hiç umurlarında değil. AKP'li siyasetçiler, sorunlar karşısında bugün "dış düşmanı" veya başka bir ülkeyi hedef gösteriyor. Yarın daha da sıkıştıklarında Kürtleri hedef göstermeyeceklerine güvenmemeliyiz. Geçmişte oldu, yine olabilir.

İşte bu nedenle AKP'nin Kürt halkına karşı izlediği siyaseti anlamak ve teşhir etmek gerekli. Bu sadece birlikte çalıştığımız, yaşadığımız, iş arkadaşımızı, komşumuzu savunmak için gerekli değil. Bununla birlikte sorunların gerçek kaynağının üstünün örtülmemesi ve gerçek çözümlerin yolunun bulunabilmesi için de gerekli. (01.04.21)

İstanbul sözleşmesi feshedildi… Peki ya şimdi?

İstanbul Sözleşmesi 2011 yılında imzalandı. Yürürlüğe girdiği 2014 yılında önerdiği yasal tedbirlere uyulduğu için kadın cinayetlerinde düşüş yaşandı. Ancak her yıl en az 400 kadın cinayete kurban gitti. Türkiye'nin sözleşmeden çekildiği gün 12 saat içerisinde 5 kadın öldürüldü, 1 kayıp kadının cansız bedeni bulundu. 2021 yılının henüz 90 günü dolmamışken 88 kadın öldürüldü.

İstanbul sözleşmesi 2014 yılından beri yürürlükte ancak bizler uzun bir süredir evli olduğu kadını öldüren erkeklerin karakol kapılarında "helal olsun sana" sözleriyle karşılandığı; kadın katillerinin cinayetten değil uyuşturucu madde kullanmaktan tutuklandığı; birçok kez polisten koruma istemesine rağmen yine öldürülen; sokak ortasında boğazı kesilen, öldüresiye dövülen kadınların olduğu günlere uyanıyoruz.

Erdoğan, sözleşmeden çıkma kararını savunmak için "kadınlar haklarını vicdanlarda değil, kağıtlarda arayanlara bir çift sözümüz var" dedi. Hakimlerin, savcıların ve polislerin kadın haklarına vicdanlarında nasıl yer verdiklerini; vicdanlarıyla davrandıklarında kadınlara neler olduğunu gördük.

AKP bugünlerde giderek kötüleşen ekonominin baskısı altında siyasi olarak da sallantıda ve bu sebeple her geçen gün daha da baskıcı, dayatmacı ve saldırgan oluyor. Kendi seçmeninin önceliklerine hitap etmek ve oyunun azalmasını önlemek istiyor. Bu sebeple AKP taraftarı dinci gericilerin, İstanbul Sözleşmesini kadınların şiddetten korunmasına yönelik önlemler içeren bir anlaşma yerine toplumun değerleriyle örtüşmeyen ve ahlaksızlığı yaygınlaştırdığını iddia ettiği bir karalama kampanyasına destek oldu. İktidarda kalmak amacıyla her muhalif sesi kısan ve her özgürlük isteğinin bedelini ödeten AKP'nin, kadınların 10 yıl boyunca uygulanması için mücadele ettiği sözleşmeden çekilmesinin amacı, seçmenine güven aşılamak kadar kadınların moral ve siyasi gücünü de ezmek. Sözleşmenin feshini protesto eden kadınlar 7 polis otobüsü ile çevrelenirken aynı polis kadınların katillerini yakalamakla uğraşmıyor bile.

Bu düzenin en demokratik sayılan ülkelerinde bile kadınlar ne işyerinde ne kanun önünden erkeklerle eşitler. Erdoğan'ın söylediği gibi kadınların hakları kağıtlara yazılmakla da sağlanmıyor. Bu sebeple işçi sınıfı yeni bir dünya yaratmadığı sürece kadınlara rahat yok. (27.03.21)

AKP'de gösteriş, yozlaşan kadroları gizleyemiyor

AKP 7. Kongresinde Erdoğan bir kez daha gelecek tacirliği yaptı. Çapı daraltılan 2023 hayaline 2053'ü ekledi. Geçmişe vurguyla başlayan toplantı yalnızca berbat bir tabloyu gizlemek içindi. İşsizlik ve yoksulluk artarken eşitsizliğin derinleşmesi, eğitim ve sağlık sisteminin çökmesi, ekonomik kriz ve salgının getirdiği ek sorunlara cevap olarak Malazgirt Zaferi, duble yollar ve köprüler, doğalgaz rezervleri gösterildi. AKP kongresinde emekçilerin acil ve can yakıcı sorunlarına dair herhangi bir gerçekçi çözüm ne önerildi ne de vaat edildi.

Kongrede 2002 yılından verileri kullanarak 2021 yılında yaptıklarını sıraladı. Ancak örneğin öğrenci bursunun o günkü değeri ile alım gücünün bugünden daha iyi olduğundan bahsetmedi. Tarıma destek verdiklerini söyleyen iktidar aslında kanundakinin çok altında para verdiği gizledi.

2003-2011 dönemindeki bol para döneminde belediye ve devlet siparişleri eliyle, hiçbir kural tanımadan sahtekarlıklarla kendi çevresini zenginleştiren AKP, hala o dönemin hayalini satmaya çalışıyor. Eski kadroları göreve getirerek, yeni kadrolara koltuk vererek, kendi üyelerini tutmaya uğraşıyor. Ancak ne koşullar aynı ne de kadrolar aynı. AKP'nin yeni kadroları, Erdoğan'ın "dindar ve kindar" neslin üyeleri. Sadece kendi çıkarını düşünen, nereden gelirse gelsin her türlü çıkarın peşinde koşan, yolsuzluğu ailesinden öğrendiği için normal gören, tüm ayrıcalığı AKP'ye bağlı olduğu için dini AKP olan, elindekini yitirmemek için başkasına kindar kadrolar. Topluma dayatılan "temizlik, maske, mesafe"nin kendi işlerinde hiç dikkate alınmaması bunun basit bir örneği.

2023 manifestosu olarak özetlenen, küçük bir çevrelerin zenginliğinin devam edeceği ve bu zenginliği yaratan emekçilerin ise pay alamayacağıydı. (31.03.21)

Lübnan

Devletin, bankaların ve spekülatörlerin kurbanı olan halk

Lübnan'da ülke halkı dramatik sonuçlarıyla krize batmaya devam ederken özellikle yolların barikatlarla kapatılmasıyla damgalanan protesto gösterileri birbirini izliyor. Lübnan Lirası (LL) Mart başından bir defa daha devalüasyona uğradı; 1 dolar 10 bin LL oldu. Bu bir yılı aşkındır yükselen yoksulluğu daha da kötüleştiriyor.

Son devalüasyon bir yandan ülkeyi yıllardır yöneten siyasi klanlar ve iş çevreleri, diğer yandan da Lübnan Merkez Bankası'nın, LL'in istikrarını sağlamak için gerekli doları ülkeye çekmek üzere astronomik faiz oranları ödeyerek borç veren bankalar tarafından kasaların yağmalanmasıyla tırmandırılan kamu borcunun yükselmesi sonucu oldu. Sermaye sahipleri artık ülkenin borcunu ödeyebilme kapasitesine duydukları güvenin azalması, güvensizlik nedeniyle, Merkez Bankası rezervleri dahil dolar yokluğunu kışkırtarak yabancı ülkelere yatırım yapmaya çalışıyor.

Böylelikle LL, dolar karşısında 1.507 oranını uzun süre koruduktan sonra 2019'un sonundan itibaren hızla devalüasyona uğradı ve 2020 sonunda 1 dolar 8 bin LL'sını aştı. Ekonomisi ithalat olmadan işleyemeyen ülkedenin bu durumu fiyatların yükselmesini tetikledi. Merkez Bankası ekonomik durumun toplum üzerindeki olumsuz etkisini sınırlamak, azaltmak için buğday, yakıt ve ilaç gibi temel ürünlere sübvaniyon vermek zorunda kaldı.

Çoğunlukla LL olarak ödenen maaşların gerçek değerleri eridi. Kriz öncesinde 450 dolar olan asgari ücret, artık 70 dolara denk. Derneklerin dayanışma ve yardımları, en çok yardıma muhtaç olan aileleri vuran felaketi giderek daha az sınırlayabiliyorlar. Maaşlarını dolar olarak alanlar, 3,900 LL döviz kuru üzerinden yalnızca Lübnan lirası olarak alabiliyor. Böylece, bankalar, büyük sermayenin yurtdışına kaçışıyla azalan kârlarını telafi etmek için maaşların yarısından fazlasına denk gelen dolara el koyuyor. Göçmen işçiler artık, Etiyopya ve Bangladeş gibi ülkelerinde kalan ailelerini geçindirmek için para gönderemiyor. Ayrıca çoğu işlerini kaybedip Lübnan'ı terk ediyor.

Fiyat artışı şimdi Merkez Bankası tarafından sübvansiyon verilen ürünleri bile etkilemeye başladı. Yetkililer dünya pazarında un fiyatının artışı bahanesiyle ekmeğin fiyatını %50 arttırdı. Bazen tüccarlar sübvansiyon aldıktan sonra aynı yetkililerin suç ortaklığı ile ürün fiyatını yükseltiyor. Bazıları yolsuzluk yaparak malları başka ülkelerde daha iyi bir fiyata satmak için yurtdışına yönlendiriyor veya Merkez Bankası'nın döviz rezervlerinin giderek azalması nedeniyle beklenilen sübvansiyonların kaldırılması olasılığına karşı stokluyorlar. Son günlerde, kıtlık ve yokluk nedeniyle süpermarketlerde, indirimli ürünleri alabilmek için izdiham ve kavga görülüyor. Hastanelerde yoğun bakım servislerinde Covid-19 hastalarını alacak yer kalmamasına ek olarak, özel hastanelerin hastalara çıkardığı faturayı ödeyemeyenler giderek artıyor.

Ocak ayında ülkenin en fakir kenti olan Trablus'ta protestolar patlak verdi. Protesto göstericileri, aralarında milyarderlerin ve eski başbakan Mikati'nin de bulunduğu kent yöneticilerinin evlerinin etrafında dolaştı. Ordu, onları korumak için yerleşti ve göstericilerin üzerine ateş açarak bir kişinin ölümüne ve 300'den fazla kişinin yaralanmasına yol açtı. Baskı ve şiddet, terör ile suçlanan 35 kişinin ölüm cezası riskiyle tutuklanmasıyla tamamlandı.

Siyasi durum, kendisi de hükümetin ihmallerinin sonucu olan Beyrut Limanı'ndaki ölümcül patlamanın ardından hükümetin istifa etmesinden 6 ay sonra, hala kilitlenmiş durumda. Her zaman olduğu gibi, değişik klanların kurulacak hükümetin koltuklarını paylaşmak için müzakerelerini sürdürdükleri bir ortamda, siyasi yöneticilerin uygulamalarında hiçbir şey değişmedi.

Halkın çoğunluğu yoksulluğa gömülürken yol kesme biçimindeki protestolar sürüyor. Sadece yolsuzluğa batmış, yozlaşmış bir siyası sınıfın alaşağı edilmesi değil; spekülatörlerden, bankacılardan, vurgunculardan oluşan bütün bir kapitalist burjuvazinin devrilmesi, yıkılması gerekiyor. (10.03.2021)

İşçiler diktatörlüğe karşı

2016'dan beri iktidarda olan Aung San Suu Kyi'yi hapse atan 1 Şubat darbesi Birmanya halkının sert tepkisini uyandırdı. Artan baskı şimdiden en az 183 protestocuyu öldürdü ve muhalif hareketi durdurmayı başaramadan binlerce tutuklamaya yol açtı.

Sadece 14 Mart'ta işgal ettiği Hlaing Tharyar sanayi bölgesinde barikatları yakan ve gelişigüzel ateş açan ordu en az 50 kişi yiöldürdü. Orada ve diğer işçi kantonlarında sıkıyönetim ilan edildi. Aslında baskı özellikle işçilerin yoğun olduğu yerleşimleri etkiliyor çünkü işçiler, özellikle de genç tekstil işçileri protestolarda önemli rol oynuyor. Öldürülenler arasında askeri cuntada iş bırakan demiryolu işçileri, devlet memurları, banka işçileri vardı.

Eski İngiliz sömürgesi olan Birmanya veya Myanmar, dünyanın en fakir ülkeleri arasında. Ancak sanayisi son on yılda hızla büyüdü. Doğal kaynakların eski sömürüsüne ek olarak, 2000'li yılların sonundan itibaren hafif sanayiye, günde yaklaşık 3 dolarlık düşük ücretin çektiği çok miktarda sermaye yatırıldı.

Adidas, Benetton, C&A, Gap, H&M, Lidl, Primark gibi büyük hazır giyim markaları şimdi üretimi Çin veya Singapur merkezli şirketler aracılığıyla yapıyor. Bugün tekstil ve gıda işleme sanayisi, 54 milyonluk ülkede çoğu kadın olmak üzere en az bir milyon işçi çalıştırıyor.

Birmanya işçi sınıfı bu nedenle son on yılda çok hızlı büyüdü. Bunun içinde, 2008'in Nargis Kasırgası'nın kamulaştırmaları ve kriz nedeniyle yaşadıkları yerlerden sürülen, kırlara doğru göç etmek zorunda bulunan birçok köylü var. Bunlar "iç göçmen" olarak tanımlanıyor ve şehirlerin eteklerindeki derme çatma yerlerde yaşıyorlar. Son dönemde çok sayıda grev yaptılar, savaştılar ve sendikalar kurdular. Darbeden önce bile birçok fabrika, özellikle sendikalı işçileri, toplu tensikat için sağlık krizinden yararlandı ve ordu, grevleri durdurmak ve örgütleyicileri tutuklamak için zaten müdahale ediyordu.

Eylemcilerin ifadelerine göre darbe ilanı işçilere yönelik doğrudan bir tehdit olarak yaşandı. Sanayi bölgesindeki bir işçi, "Askerin iktidarı ele geçirmesi ile birşey değişmeyecek, eskisi gibi yani sanki haklarımızı kaybetmişiz gibi olacak, işverenler işçilere baskı yapacak ve ücretleri düşürecek. Ben yeni düzenden bunu bekliyorum" diyordu.

6 Şubat'ta grev yapma ve sivil itaatsizlik çağrılarının ardından diktatörlüğe karşı ilk açık gösterilerden biri yapıldı. Bir sendika militanının ifadesiyle gösteriyi başlatan işçilerdi: "Tüm işçiler için bir toplantı düzenledik ve işçi hakları, diktatörlük altında kaybettiğimiz hakları konuşmaya başladık. 5 Şubat'ta işçiler yürümeye karar verdi."
Bir başka kadın militana göre: "Hlaing Tharyar'da yaklaşık üç yüz fabrika var. Hemen hepsi katıldı. İçeride bir sendika varken, grevi örgütledi ve tüm işçiler katıldı. Sendikasız fabrikalarda, işçilere bireysel izin verildi ve ayrıca protestoya katıldılar. Yani kalabalık çok büyüktü."

Çin sendika bülteni olan Çin İşçi Bülteni, şimdiye kadar hiçbir greve katılmamış birinden alıntı yaptı: "Darbeden sonraki ilk günlerde bize önderlik edecek ve orduyu kınayacak birini bekliyorduk: Hazır giyim işçileri, kurşun ve coplarla karşı karşıya gelme tehlikesine rağmen sokaklara dökülüyordu ve bize de aynısını yapma cesareti verdiler."

Elbette gelen küçük bilgiyle Birmanya işçi sınıfının seferberlik derecesini ve bilinç düzeyini ölçmek zor. Bir kısmının darbeyi daha fazla sömürü tehdidi olarak gördüğü ve buna kendi başlarına tepki vermeye karar verdikleri açık. Benzer şekilde Bogard Lingerie'den bir işçi şunları söyledi: "Bizim için öncelik diktatörü devirmek olmalı. Askeri yönetim altında biz işçiler için hiçbir hak olmayacaktır."

1 Şubat askeri darbesi Aung San Suu Kyi'i başbakanı olduğu ve pek de uzun ömürlü olamayan sivil hükümetin sonunu getirdi. Aung San Suu Kyi ordunun isteklerinin karşısında sürekli geri adım atıyordu: O derece ki müslüman Rohyna halkının katledilmesini haklı çıkarmaya çalışmıştı. Bu tutumu ordunun sözde "demokrasiye dönüş" adımlarını durdurmasına sebep oldu. Ulusal Demokrasi Ligi partisi şu an eylem için çağrı yapıyor olsa bile aslında hiçbir zaman ordunun kuvvetine karşı koymaya niyetli değil.

Bu hareketlilikteki tek gerçek umut, işçiler kendi çıkarları için harekete geçip farklı burjuva partiler için bir eylem gücü olmaya karşı çıktıklarında ortaya çıkacak. LO (25.03.21)

ABD

Obamacare – Kâr için destekleniyor, insanlar için değil

Meclisten Demokratlar tarafından geçirilen ve Biden tarafından imzalanan Smerika'nın Kurtarma Planı'nın yani Obamacare olarak bilinen sosyal güvence paketinin 34 milyar dolar ile genişletilmesi dahil edildi.

Ekonomik kriz ve pandeminin başlangıcı ile 15 milyon insan özel sağlık sigortasını kaybetti. 34 milyar dolarlık bu genişletme yalnız 1 milyon insanın masraflarını karşılayacak: yani kaybedilenin yanında küçücük bir damla. Obamacare sayesinde sigortalanan milyonlarca insan, hükümetin desteğine rağmen yine de her ay yüzlerce dolar ödemeye devam edecek.

34 milyar dolar esasında özel sigorta şirketleri ve sağlık kurumlarının kaybettikleri kârlar için belirlenmiş bir oran. Zaten Obamacare de başlangıçta aynı hedefle ortaya atılmıştı. Dünyanın en zengin ülkelerinin çoğunda ulusal sağlık sistemi olmasına rağmen ABD'deki sağlık sistemi özel sigorta şirketleri, özel hastaneler ve ilaç şirketlerinin kâr düzeninin üzerine kurulmuş durumda. Bu yüzden ülkedeki sağlık sisteminin durumu diğer ülkelerinkinden daha kötü.

Obamacare, birçok insanın özel sağlık sigortasına erişimini sağlamış olsa da milyonlarca insanın hala sigortası yok. Aslında Obacamacare sağlık kuruluşlarının kârlarını güvenceye almak için ortaya konmuştu.

Seçim kampanyası sırasında Biden'ın kendisi de birçok Demokrat da sağlık sistemini iyileştirme ve sağlık sigortası olmayan insanları sigortalamaktan kamuoyu yoklaması veya "herkes için sağlık" gibi kampanyalarla söz ettiler. Ama bugün geçirdikleri yasa ile toplumun ihtiyaçları önüne özel şirketlerinin ihtiyaçlarını koyduklarını gösterdiler. The Spark (24.03.21)

Gençlerin ruh sağlığı her geçen gün kötüye gidiyor

Hastalık Kontrol Merkezleri'nin yaptığı bir araştırmaya göre genç yetişkinlerin 3'te 2'si kaygı, depresyon veya her ikisinin belirtilerini gösteriyor. 4'te 1'i baş etmek için madde kullandığını belirtmiş. Yine 4'te 1'i son 1 ay içerisinde intiharı düşündüklerini ifade etmiş. Daha sonra yapılan benzer çalışmaların da sonuçları aynı.

Salgın sürecinde ABD'nin ruh sağlığı merkezlerinde ciddi azalma söz konusu. Herhangi bir ruh sağlığı çalışanından randevu bulmak imkansız – hele özel sağlık sigortanız yokken. Birçok merkez devlet tarafından sağlık sigortası yardımı yapılan hastaya bakma sözü veriyor ama yıllık kotaları 1-2 hasta ile sınırlı.

2020'de gençlerin acil servise ruh sağlığı problemleriyle başvurma sayılarının fırladığını öğrenmek şaşırtıcı değil. Ancak acil servisler ruh sağlığı sorunlarıyla başa çıkmak için yeterli değil. Bir çocuk doktorunun belirttiğine göre bırakın hastaneyi, bazı eyaletlerde psikiyatri servisleri bile yok.

Tüm bunlar Covid-19'un bir sonucu değil, salgından çok önce de gençler ruh sağlığı sorunlarıyla uğraşıyorlardı. 2019'da Ulusal Sağlık Enstitüsü'nün kayıtlarına göre genç yetişkinlerin 3'te 1'inde büyürken kaygı bozukluğu ile mücadele etti ve bu durum 2000'li yıllardan itibaren giderek arttı. 2005 ve 2017 yılları arsında depresyon tanısı alan gençlerin oranı %60 arttı!

Gençler uzun süredir çaresiz. Ulusal Sağlık Enstitüsüne göre 10-24 yaşları arasındaki gençlerdeki intihar oranı 2007-2018 yılları arsında %50 ve intihar sebebiyle hastaneye yatışlar 2 kat arttı!

Covid-19 salgınından önce bile ruh sağlığı alanındaki sağlık hizmeti berbat durumdaydı: Kapitalizm toplumsal bir soruna bireysel çözümler arıyor. Her geçen yıl daha da genç yaştaki çocuğa daha güçlü psikiyatri ilaçları veriliyor – tabi eğer sigortaları karşılarsa. Bu çocukların ebeveynleri "özel çocuklarına" nasıl davranılması gerektiğiyle ilgili tavsiye almaktan bıkmış halde – toplumsal bir soruna aileler tek başlarına nasıl çözüm bulabilir?

Ruh sağlığı sorunlarının oranları bu kadar yüksekken sorun bireysel olamaz: Sorun, salgından de evvel gençlere hiçbir şekilde alan tanımayan, sağlıklı ilişkiler, anlamlı bağlantılar ve bir yaşam amacı bile tanımayan bu toplumun köklerinde.

Kapitalist toplumun çürümesi gittikçe artarken çocuklarımızın ihtiyaçları bile karşılanmıyor. Yalnız bu bile bu düzeni alaşağı etmemiz gerektiğini göstermeye yetmez mi? The Spark (24.03.21)

Uluslararası durum

Burjuvazinin işçi sınıfına karşı yürüttüğü toplumsal savaşı şiddetlendiren ve büyük sermayenin kurbanları olan tabakalar arasındaki ilişkileri alt üst etmeye elverişli olan dünya kapitalist ekonomik kriz, aynı zamanda uluslararası ilişkilere de hakim oluyor. Emperyalist güçler arasındaki rekabeti canlandırıp kızıştırıyor. Emperyalizmin fakir ülkeler üzerindeki baskısını artırıyor. Uluslar, etnik gruplar ve dinler arasındaki çok sayıdaki gerilimi yeniden diriltiyor, şiddetlendiriyor.

Dünyayı saran virüs salgını (pandemi) bir yandan kendi çapında tüm insanlığın sorunlar karşısında aynı konumda olduğunu ortaya koyarken diğer yandan toplumun kapitalist örgütlenmesinin tüm kusurlarını ve çelişkilerini vurguladı.

Devletlerin hepsinde sağlık sisteminin çalışan, araç gereç, kaynak ve olanak yetersizliği konusundaki eski ve güncel sorumluluklarını, kendi suçlarını gizlemek için, salgının yayılması sorumluluğunu kitlelerin omuzlarına yükleyerek onları suçlayarak, pandemi sorununu yönetme yetersizliği sözkonusu oldu.

Ulusal devletler ne sınırlara ne de mesafelere saygı gösteren bir virüse karşı “her koyun kendi bacağından asılır” tavrını takınıp işbirliği yapmak yerine bariyerleri daha da arttırıp yükselttiler, ek engeller yarattılar. Dünya üzerindeki emperyalist egemenlik, doğrudan ya da dolaylı olarak ezilen halkların tepkisini sürekli uyandırıyor.

II. Dünya Savaşı'nın sona ermesinden beri, pratikte bu tür çatışmaların olmadığı hiçbir an olmadı. Yönetmek için bölme politikasını yürüten emperyalist güçler; uluslar, etnik gruplar, dinler arasındaki çelişki ve çatışmaları ya yaratıyor, ya da bunu yapamazlarsa var olanları sürekli olarak teşvik edip geliştiriyor, kullanıyorlar. Çoğu zaman çok eskilere giden bu çatışmalar çeşitli emperyalist güçler arasındaki rekabet oyunuyla sürekli canlanıyor.

Zengin emperyalist ülkelerde bile sömürülenler sınıfının yoksullaşması, gerici, yabancı düşmanı fikirlerin güçlenmesi ve kriz gerilimleri şiddetlendiriyor. Son yıllarda uluslararası ilişkilerde artan gerilim yerel çatışmaların nasıl genel savaşa yol açabileceğini gösteriyor.

2011’de Esad'ın halkı üzerindeki baskısıyla ateşlenen Suriye'deki iç savaş Ortadoğu'da zincirleme tepkiye yol açtı. İttifaklar yoluyla İran ve Türkiye gibi bölgesel güçlere liderlik etti. Rusya'nın müdahalesi ve bir dereceye kadar tüm emperyalist güçlerin katılımıyla sonuçlandı.

Azerbaycan ile Ermenistan arasında bu yıl yaşanan çatışmada, Libya ve petrol kaynakları üzerindeki güç için savaş ağaları arasındaki rekabete giderek daha fazla müdahale eden Türkiye'nin artan ilgisi görülüyor. Yunanistan ve Türkiye, aynı askeri ittifakın üyeleri olmasına rağmen, NATO, Doğu Akdeniz'deki karasularının kontrolü için askeri çatışma eşiğine geldi. Savaş, Avrupa'nın sınırlarına yakın birçok yerinde kanlı bir gerçek.

Savaş korkusu zaten birçok ülkede kitlelerin acısının bir parçası. Eninde sonunda emperyalist ülkelerin kitlelerine de ulaşacaktır.

Bugün İkinci Dünya Savaşı'na yol açan yıllardan tamamen farklı bir süreçte Troçki'nin Geçiş Program’nda ortaya koyduğu hedefler ("Emperyalizme ve savaşa karşı mücadele") yeniden gündeme geliyor.

Fransa dahil emperyalist ülkelerde siyasi liderler, en azından şimdilik “ebedi düşman” borazanını çalmıyor. Ama terörle mücadele onun yerini alıyor. Ülkede alınan terörle mücadele tedbirleri ve dış askeri müdahaleler “vatan savunması” ile ilişkilendiriliyor ve meşrulaştırılıyor. Bu bir aldatmaca. Geçiş Programı’nın ifadesini kullanırsak, “bu soyutlama ile burjuvazi, kârının ve yağmanın savunulmasını istiyor.”

Asya veya Afrika'da meydana gelen birçok yerel savaş, açıkça silah tüccarlarına servet kazandırıyor. Askeri harcamalar aynı zamanda kötüleşen uluslararası durumun oldukça doğru bir barometresi. Uzman bir uluslararası enstitünün raporu “Askeri harcamalar Soğuk Savaş'ın sona ermesinden bu yana en yüksek düzeyine ulaştı” diyor.

Yerel çatışmalar aynı zamanda, doğrudan olmasa da, en azından araya giren paralı askerler tarafından, büyük güçlerin orduları için eğitim alanı işlevi görüyor. Paralı askerlerin ve özel orduların sayısındaki artış, silah satışlarıyla aynı eğilimi izliyor.

Hızla genel bir savaşa yol açabilen askeri ittifaklar, sadece diplomatik anlaşmalara dayalı resmi olanlarla sınırlı değil. Emperyalist ülkelerin silah ve uçak tüccarları ile müşterilerinin kendi aralarındaki ilişkiler de var.

Libya'da kurulan ve bozulan ittifaklar sadece savaş ağaları arasındaki güç dengesine göre değil, aynı zamanda savaşan taraflardan biri veya diğeriyle ilişkilerin sağlayabileceği ticari avantajlara göre de şekilleniyor. Libya'daki iç savaş, şimdiye kadar doğrudan karada müdahale edenler dışında, Mısır'dan Birleşik Arap Emirlikleri'ne kadar pek çok ülkeyi kapsıyor.

Kapitalist dünya bir barut fıçısı. Zaten her biri büyük güçlerin dahil olduğu bir savaşa yol açabilecek zincirleme reaksiyonları başlatabilecek birçok kıvılcım var. Bu durum, daha sonra yeni bir dünya savaşının ilk aşaması olabilir.

Gezegendeki temel güçlerden ikisi, Amerika Birleşik Devletleri ve Çin, sadece sözlü mızrak dövüşünde. Ancak ticaret savaşı çoktan başladı. Büyük Amerikan ve daha genel olarak Batı tröstlerinin Çin'deki güçlü varlığı nedeniyle Amerika ve Çin ekonomilerinin karşılıklı bağımlılığı şu an için bunu engelliyor. Emperyalist Batı Çin'e sermaye ihraç ederken Çin de Batı'ya mal ihraç ediyor. Çin sanayisinin yarısının şu ya da bu şekilde ihracat için çalışıyor. Bu karşılıklı bağımlılık ve dengesizlikte ABD emperyalist bir güç, Çin ise büyük ölçüde fakir bir ülke olarak kalıyor. Bu dengesizlik sadece ekonomik olarak değil, aynı zamanda askeri terimlerde ve ilgili silahların miktar ve kalitesinde de kendini gösteriyor.

Güney Çin Denizi'nin küçük takımadaları, Paracels ve Spratley'ler, Çin savaş gemilerinin ABD ve bölgedeki müttefikleriyle buluştuğu, gezegenin sıcak noktaları arasında.

İkinci Dünya Savaşı'na yol açan ve o zamanlar esas olarak dünya egemenliği için iki emperyalist kamp arasındaki düşmanlık aynı tipte bir dinamik değil. Ancak ABD zaten halkını Çin ile bir çatışma fikrine hazırlıyor. Trump için, koronavirüs bile Çinli ve salgın bile bir savaş sebebi! Ve bu sadece rejiminin virüsün yayılmasıyla mücadele etmekteki açık yetersizliğini aşmanın bir yolu ile sınırlı değil.

Uluslararası ilişkilerin kötüleşmesiyle birlikte devrimci komünistler bu dolandırıcılığı kınamak için gittikçe daha çok şey yapmalı. Komünist bakış açısının ayrılmaz bir parçası olan işçi enternasyonalizmiyle burjuva yurtseverliğine karşı çıkmalılar.

Enternasyonalizm için genel propaganda gerekli ama yeterli değildir. Emperyalizmlerini savunmak söz konusu olduğunda, farklılıklarının ötesinde oybirliği içinde olan burjuva partilerinin siyasetiyle ve diliyle gün be gün mücadele etmek gerekir. Hepsinin amacı, beyan edilmiş olsun ya da olmasın, kitlelerini sürmekte olan veya gelecek savaşlara alıştırmaktır

Sömürülenlerin, sömürücülerine karşı temel muhalefetini gizlemeyi amaçlayan ve birinciyi ikincisine tabi kılmayı amaçlayan ulusal birlik fikrini reddetmeliyiz. Her çeşidiyle, bir ülkenin proleterlerini diğerinin proleterlerine muhalefet eden herhangi bir politikayı reddetmeliyiz.

Krizin ekonomik yönlerinin getirdiği sorunları askeri sonuçlarıyla ilişkilendiren Geçiş Programı, sonuçta ortaya çıkan geçiş talebini özlü bir biçimde açıklıyor: "Silahlanma programına hayır, ancak bir kamu hizmeti programına evet." Bu, şu şekilde güncellenebilir: Para hastane inşa etmek ve sağlık çalışanlarını eğitmek ve işe almak için kullanılmalı, silah endüstrisi için değil.

Burjuvazinin uluslararası politikası, kendi ulusal politikasının başka yollarla devamıdır. Emperyalist bir güç adil savaş vermez. Şimdi yürüttüğü ya da ilişkilendiği savaş, emperyalist savaştır ve ileridekiler de emperyalist olacak.

Uluslararası ilişkilerdeki yoğun savaş tehdidine karşı çıkmanın tek yolu, zamanımızın tek adil savaşına yeniden başlamaktır: Proletaryanın burjuvazinin iktidarını devirmeye yönelik devrimci savaşı. Karl Liebknecht, Lenin ve Troçki dönemlerinde geçerli olan komünist devrimcilerin tavrının temel içeriğini özetleyen "asıl düşman kendi ülkemizde" ifadesi, bugün de geçerli. (Sınıf mücadelesi, n ° 212)

Güncel... Güncel... Güncel...

Amerika kıtasında açlık kol geziyor

Birleşmiş Milletler'in Beslenme Programı'na göre 1.7 milyon insan El Salvador, Guatemala, Nikaragua ve Honduras'ta acilen yemek yardımına ihtiyaç duyuyor ve durum gün geçtikçe kötüye gidiyor. Sivil toplum kuruluşu CARE'e göre yaz aylarının ortasında doğru sadece Honduras'ın 3'te 1'i kıtlıkla karşı karşıya gelecek.

Bu ülkeler geçtiğimiz 5 yılda uzmanların iklim değişikliğiyle yüzünden gerçekleştiğini belirttiği kuraklıkla mücadele ettiler. Tarım, gıda üretimi ile birlikte kahve gibi tarım işçilerinin satıp geçimlerini sağlayabileceği tüm hammadde üretimi mahvoldu.

Bir de üzerine Covid-19 karantinaları geldi. Geri dönüşüm için çöplerden plastik, cam vb. atıkları toplama da sekteye uğradı – besin fiyatları giderek arttı.

Salgının orta yerinde, 2020 sonbaharında 2 büyük fırtına bu ülkeleri vurdu. Birçok yerleşim yeri ve tarım arazisinde azalmış tarım ürünlerini mahvetti, kentler sular altında kaldı; insanların evleriyle birlikte sahip oldukları bir avuç şey de mahvoldu.

Kuraklık, karantina ve fırtınalar birçok insanı uçurumun kıyısına itti, zaten korkunç bir yoksulluk içerisinde yaşıyorlardı. Bölgenin yoksulluğundan bir asırdır bölgede hakimiyet kurmaya çalışan ABD sorumlu. Yine de bu insanlık dışı felakette bile ABD'nin ana dış politikası, ABD'nin çıkarlarını korumak ve hükümeti bu ülkelerdeki insanların ülkeyi terk etmelerine karşı askeri birlikleri kullanmaya çağırmak yönündeydi.

Dünya'da herkese fazlasıyla yetecek besin üretiliyor. Böylesi bir bolluğun içerisinde açlığın ve sefaletin hala devam etmesi – işte bu 21. yüzyılın kapitalizminin özeti.

The Spark (01.04.21)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1,5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 5 Pound.